

— Не се смѣй, Аго, — скара му се чичо Митушъ. — Какъвъ си ти такъвъ. Мълчи. — Не зная, момчета, умрѣлъ ли е нѣкой, — продължи чичо Митушъ, — ама звездитѣ си падатъ, падатъ. Въ сръбската война падаха като дъждъ, — малко ли народъ загина. И да ви кажа ли, като гледамъ тѣй звездитѣ, таквизъ едни мисли ми идатъ на ума. Денемъ човѣкъ работи, не мисли, очитѣ му друго гледатъ, а вечерь... Ето сега: колко звезди! Кой ги е турналъ тамъ? Какво има тамъ? Що сж?

— Ученитѣ казватъ, че и на звездитѣ имало хора, — рече Маринъ.

Аго пакъ се завъртѣ и зашумолѣ въ сламата.

— Дяволи знаятъ ученитѣ, — каза той ядосано.

— Та ви казвамъ, вечерь таквизъ мисли идатъ на човѣка, — започна пакъ чичо Митушъ. — Питамъ се: де ще идемъ и ний? Какво ще стане съ насъ? Защо камъка си седи хиляди години, а човѣка си отива толкозь скоро? Защо? Питашъ, гледашъ нагоре... И нѣщо каточе те вижда отъ тамъ, а нищо не ти казва. Мълчи. И се чудишъ, чудишъ...

И тримата замълчаха. Следъ малко чичо Митушъ пакъ заговори:

— Азъ затуй искамъ да си поотида на село. Живи тамъ нѣмамъ вече, ама имамъ умрѣли. А да ги поменешъ и да имъ запалишъ